

ole, waid teeb ausaoste föik, mis tarvis teda loodi, audub poege, toidab neid ja kiidab Jumalat. Oleks Jumal veel enam tööd tema peale pannud, kül siis teeks veel enam. Wara töuseb sünd, et sib omale jalgaluseks punoksa, laulab seal öppind lauluvässi, ei kurvasta leiva päraast. Siis, kui nälg käte tuleb, lendab ja et sib iwikest, vtsib ja leiab, fest Jumal eni mured pidanud, kui sünd laulis ja föik mured unustas. Oh häbenegi nüüd, et linnud wagamad ja usklikumad teid; nemad laulavad röömuga ja ei tea, mis peawad sõema. See on meile häbiks võldud, et meie nii palju ei taha teha, kui linnud. Ristinimene peaks häbenema veikese linnu ees, kes ilma jutluseta ja ilma öppetuseta Jumala peale loodab. Kui leheskuus, missal linnu laul föige ilusam, ühele neist ütlesküd: kuda sa wöid nii lahke meelega olla, kus en so tagawara? noh, kül ta sünd naeraeks. Jah, linnud on selge sõnaga öppetajad, ja peaksid meid vägewaste

kihutama, enam Jumala peale lootma. Sellepärast ütleb Jössand ka wiimaks: Eks teie ole palju enam, kui need? Jah, häbi kül, linnuke sed inimese märgiks, tunnistuseks, et meil ujumata kõva süda, et meil selge tuimus. Linnud teewad, mis nende kohus, meie ei tee. — Nönda ütleb õige usu üleswötja, ja mõnda mis ta lindudest ja Jumala hoolekandmissest veel räägib, tahab sün lühidelt üleapania. Kord nägi Lutherus lindu puu peal, kus ta öösel tahtis aset olla. Waga mees ütles: See linnuke on oma leiba wötnud, ta tahab sün rahuga puhata, ei kurvasta ega ole mured täis homse pääwa ja ta tarividuse päraast, otsekui Daawet ütleb: Kes föigekõrgema Jumala kaitsemise al elab ja alati föigewägema warju alla jäab, see ütleb Jehowale: Sina oled mo warjupäik ja mo tungew lin, mo Jumal, kelle peale ma loodan! (Paul 91, 1—2). — Teine kord ütles Lutherus, et ei ole seda inimest maailmas, kes jõuaks äratasuda, mis Jössand Jumal